

V mezisvětí

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire, Mája**

Humorný příběh s trochou zamyšlení ve formě krátkých epizod.

«~∞∞∞∞~»

Prolog

„U všech rohatejch!“ uleví si anděl, když se po tom krkolomném pádu vyhrabe z podivné změti svých vlastních křídel, svatozáře, končetin a haleny na nohy.

„Co? Někdo další?“ přijde překvapená odpověď z druhé strany místnosti, spoře osvětlené pouhými dvěma loučemi na stěnách.

„Do pekla!“ zakleje anděl podruhé a vykulí na svého společníka blankytně modré oči.

„No, v tom je právě ta potíž!“ povzdechne si druhý a zalomí rukama. „Ani peklo, ani ráj. Tohle je totiž, drahý anděli, místnost vyvrhelů. Můžem tu zůstat nebo se jít obveselovat do světa lidí. Popravdě, nevím, co je horší...“ zamumlá si čert sklíčeně pro sebe.

«~∞∞∞∞~»

Část I. – Představování

Čert se zkoumavě zadívá na anděla znuděně ťukajícího rukou do zdi. „Který ty vlastně jsi?“

Anděl vzhledne a zlatavé lokny jeho vlasů mu orámují obličej. „Třináctý,“ odpoví rozmrzele.

„Cože?“ vyjeví se čert překvapeně. „Vy se jako počítáte?“

„Vy ne?“

Čert zavrtí hlavou. „Belzebub vždycky tvrdí, že se množíme jak houby po dešti a že je to pak úplně bezpředmětný.“

Na to anděl nemá žádnou odpověď.

Čertíkovi ale zazáří očka vidinou rozptýlení a vášnivě se rozhovoří. „Ale sdružujeme se do klanů, jako jsou třeba hromoví čerti nebo lávohřbeti. Já patřím k ohňovlasům.“ Ukáže na svou čupřinu. „My jsme ti malí, ale děsně šikovní a...“

„Zpomal trochu,“ vloží se anděl sarkasticky do jeho samomluvy, „ta třeskutá přemíra informací se mě pokouší zabít.“

Čertovi povadne úsměv a schlíple svěsí hlavu.

Panebože, tobě to nestačilo, že? povzdechne si anděl v duchu, než si slíbí, že něco takového dělá poprvé a naposledy. „Tak mluv.“

Čertík se rozzáří, až mu plameny ve vlasech začnou vesele poskakovat. „Věděl jsi, že v pekle značí třináctka štěstí?“

«~∞∞∞∞~»

Část II. – Nebe a peklo

„Jaké to tam nahoře vlastně je? Nikdy jsem se tam nepodíval...“

„Kupodivu...“ odvětví anděl rozmrzele při dalším nekonečném, jednostranně vedeném rozhovoru. „Všude samé slunce, nadýchaná oblaka a božský vzduch, stačí?“

„No,“ usměje se čert, „nebude to tak útulný jako doupě u pekelných ohňů, ale zní to dobře. Ne?“

Anděl se na něj prudce otočí, modré oči bouřkově temné. „Nesnáším to tam!“

„Co?“ vykulí oči čert.

„Nesnáším! To! Tam!!!“ zopakuje anděl důrazněji, jako by to chtěl vyhlásit do celého světa.

„Ale... je to domov...“

„Nikdy jsem se andělem stát nechtěl, jasně!?“ odpálkuje zlatovlasý jakékoliv další protesty.

Čert se na něj dlouhou chvíli jen tak dívá, než tiše pronese: „Ale ty ses jako anděl zrodil...“

Anděl pozvedne vyzývavě obočí. „Taky ti to došlo?“

«~∞∞∞~»

Část III. – Otázky na tělo

„Štístko, kolik ti vlastně je?“ zeptá se zvědavě čert a podepře si vyčkávací bradu.

Taky jste si všimli, jak je otravný? pomyslí si anděl, než znechuceně protočí oči a zavrčí: „Neříkej mi tak.“

„No dobře,“ souhlasí dobromyslně čert, „ale kolik ti je?“

„Tři tisíce tři sta třicet tři.“

„Fákt?!?“ Čert na něj hledí s pusou otevřenou dokořán jako nějaká pekelná zlatá rybka.

„Ne,“ odpálkuje ho anděl.

Čertík zvedne bradu. „Proč mi to nechceš říct?“

„Proto!“ Andělovi začíná docházet trpělivost. Ještě chvíli a rozskočí se mu hlava na tisíce kousků. Jestli něco hned neudělá tak...

„A jak ses sem vlastně...“

„Nemůžeš si prostě chvíli třeba číst?“ vyjede na něj výhruzně.

Čert se vítězoslavně ušklíbne. „A absence přeplněné knihovny ti snad unikla?“

U všech všudy! „Tak dobře, jdeme ven. Hned.“

Čert hlasitě zajásá. „Uvidíš, že se ti tam bude líbit. Užijeme si spoustu legrace a...“

„Brzdi,“ mírní ho naprosto zhrožený anděl, „kdo říkal, že jdeš se mnou?“

„Ty,“ odvětí nevinně ten pekelník.

„Hrom do kotle!“

«~∞∞∞~»

Část IV. – Na cestě

Vystoupají na zem. Čert začne hopsat jako zajíc a prozpěvovat si přitom.

„Andílku, andílku,
s nosem plným puntíků.
Proč se mračíš na ten svět?
Vždyť je radost pohledět,
jak obloha plná mraků,
sleduje směr našich kroků.
V dáli vidím města zář...“

„A já zase svatozář!“ vpadne mu do jeho trylkování znechucený anděl.

„Cože?!? Kde???“ vyděsí se čert a bázlivě se rozhlíží kolem.

Anděl se zamyšleně zamračí a vážně se na to čertě podívá. „Jak to, že křepčíš při zmínce o svatozáři a ze mě strach nemáš?“

Čert pokrčí svými drobnými rameny. „Ty mě neděsíš,“ odvěti jednoduše. Za malou chvíli se prohnaně ušklíbne. „Kleješ totiž jako pravej čert.“

«~∞∞∞~»

Část V. – Jména

„Tak jak ti mám říkat?“ mudruje pekelník, zatímco se oba plahočí lesní pěšinou. „Štístko se ti nelíbí, Třináctka zase mně, Mrzout je dost na bačkoru...“

Blondák se na něj nevěřičně otočí. „Anděl ti prostě nestačí? Víc nás tu kolem není, tak dojde k záměně jen těžko.“

„Copak nemáte nějaký normální jména?“ zlobí se čert a vede si dál svou. „Jak vám říkali, když jste byli malí?“

Anděl zavrtí hlavou. Slova jsou někdy zřejmě zbytečná.

„Tak ti něco vymyslím,“ rozhodne se ve vteřině. „Co třeba...“

Chvilka dumání, během které si anděl nervozitou málem začne hryzat nehty.

„Zefýr!“ pronese triumfálně čert.

Anděl pozvedne obočí. „Proč?“

Ohňovlasý nakloní hlavu na stranu a věnuje mu jeden ze svých přemoudřelých hnědých pohledů. „Právě foukal západní vítr...“

„Dobrý výběr,“ zachrčí anděl děkovně, než se zarazí a zahledí se na čerta důkladněji. „Jak se vlastně jmenuješ ty?“

„To ti to ale trvalo,“ ušklíbne se to třesidlo a odhalí úsměvem své drobné bílé zoubky.

«~∞∞∞∞~»

Část VI. – Jediný

„Flameus – Plamínek...“ pronese anděl přemýšlivě. „Takhle se z toho vašeho klanu musí jmenovat každéj druhej, ne?“

Čertík jen pokrčí rameny. „Vlastně ani ne. Čertí matka pluku... a ne abys jí někdy kecnul, že jí tak říkáme!“ pohrozí mu na oko.

„Budu se snažit udržet,“ zamumlá si Zefýr pod fousy.

„No, prostě, ona vždycky říká, že jsem takový uni-... uni-... no prostě uni-něco!“ Kývne souhlasně hlavou a usměje se jako mílius.

„Unikát,“ doplní anděl s povzdechem. „To rozhodně jsi.“

Flameus zvedne hlavu a zvědavě ji nakloní na stranu. „Poznal jsi už hodně čertů?“

„Ne. Ale tebe,“ ukáže na to ohnisko svým elegantním prstem, „tebe bych zaručeně poznal všude.“

Na to čertík otevře pusku dokořán a ten jeho uhranutý pohled stojí Zefýrovi za všechny poklady světa.

«~∞∞∞∞~»

Část VII. – Prší

Prší. Andělovi z vlasů crčí proudy ledové vody. Halenu má promočenou. Pohybuje se nuceně, jen co noha nohu mine.

Čert kolem něj zvesela poskakuje. Hopky dupky, hopky hop.

Anděl znechuceně odvrací pohled. Zírá na oblaka, která si zřejmě usmyslela, že ještě nemají dost.

„Proč se neосуšíš?“ zeptá se ten pekelný rarách znenadání.

„Žádná kouzla pro vlastní potřebu...“ zavrčí anděl podrážděně. Zlaté lokny ho při pohybu hlavou plesknou do tváře, ale on je jen zdrceně odstrčí zkřehlým prstem.

„Co?!“ vyjekne čert nevěřičně a zarazí se na místě.

„Nebeské pravidlo číslo jedna – *žádná kouzla pro vlastní potřebu!*“ utrhne se na něj Zefýr podruhé, v očích se mu odrážejí temné mraky a zrcadlí tak dokonale jeho náladu.

Čert pozvedne obočí, pak stydlivě skloní hlavu. Nenápadně přitom luskně prsty.

„Lepší?“

Čerstvě usušený anděl s neviditelnou bariérou nad hlavou prostě kývne.

„Dík.“

«~∞∞∞∞~»

Část VIII. – Perlička

Konečně je po dešti, nebeští se umoudřili, z lesa stoupá pára, jak se slunce opírá do promočené země.

Anděl se zastaví, rozhlédne se a najednou mu shůry k nohám spadne perlička.

Čertík se k ní z uctivé vzdálenosti skloní a usmívá se na celé kolo. „Vidíš! Říkal jsem, že nosíš štěstí! Když ji oškubeš, a pak ji opečem nad ohněm, bude z ní skvělá...“

Nedopoví. Anděl ho drapne za ruku a odtáhne z cesty do bezpečí.

Lesem zazní halasný povyk. „Zloději! Zloději!“

Anděl bolestně přivře oči. Flameus je skryje pod maskovací clonu, zadívá se do Zefýrovy bledé, zmučené tváře. „Ty už jsi něco takového zažil?“

Modrooký sotva znatelně kývne hlavou, než si čerta přitáhne k sobě a schová hlavu do ohbí jeho krku.

„Není vždy vše takové, jak se na první pohled zdá.“

*Ne, Flameus to dobře ví. Za každým z nás se skrývá nějaký příběh. Za každým...
I za smíškem...*

«~∞∞∞∞~»

Část IX. – Čertík a jeho svět

Flameus byl ještě mladý, nějakých dvacet let poté, co se vykulil z líhně čertů ohňovlasů. Byl malý, drobný - řeklo by se, menší než ostatní a... jiný.

Všichni z jeho klanu byli rozverní, prostopášní, takoví rarachové nenechavci s pusou věčně od ucha k uchu, konající jednu neplechu za druhou. Jenže když se usmál on, byla v tom jistá bezelstnost, možná naivita mládí, možná... něco víc.

Říkali mu citlivka, padavka, nedůtklivec a tak vůbec. Jedním slovem – pro Flameuse byla čertí škola *peklo*. Jenže ne takové to přívětivé, útulné, s nezaměnitelnou vůní domova, ale jízlivé, dravé s pachutí zlomyslnosti a zrady. Někdy záměrného, jindy neúmyslného zla.

A pak přišel ten dekret. Příkaz od vrchního velitele, Belzebuba.

Ty, Flameusi z klanu ohňovlasů, nemáš mezi námi místo. Jdi.

A čertík šel... Byl volný, chápete? Jenže stále sám...

Tedy až do okamžiku, než k němu sestoupil on.

«~∞∞∞∞~»

Část X. – Andělovo přiznání

Flameus horlivě přemýšlel. *Co mu asi provedli? Čím se prohřešil? Půjčil si od jiného anděla jeho oblíbenou halenu? Nebo snad vzal Jezulátku polštář z kolíbký?*

Čertovi přišlo najednou nepatřičné držet jeho bělostné tělo ve svých mozolnatých prackách, a tak se odtáhl, otázku na jazyku. „Co se... Proč tě potrestali?“

Anděl pokrčil rameny, dívaje se někam do houští přes plameny na čertově rozčepýřené hlavě. „Nechtěl jsem být jako oni...“

Na to Flameus nakloní hlavu na stranu a jeho rtů se dotkne ostýchavý úsměv. „Jako já.“

Anděl pozvedne obočí, vrátí se pohledem zpět. „Jako ty?“

Čertík rozpřáhne ruce do šířky. „Zdám se ti snad jako typický zástupce čertů?“

Zefýr zavrtí hlavou, než zabrblá: „Já ale přece nikdy jiného neviděl.“

Flameus se dál usmívá a jeho tváře se pod vahou toho výrazu prohýbají víc a víc. „Víš ty, co to znamená?“

„Co?“ zeptá se opatrně anděl.

„No přece, že pro nás žádná jejich pravidla neplatí!“

Andělovi zacukají koutky úst, než se začne chechtat na celé kolo. „Takže... Cha-cha-cha...“

Čert souhlasně kýve hlavou, zatímco očima hoduje na té tváři, kterou snad poprvé vidí se smát. „Rozmary počasí už zřejmě nebudou žádný problém.“

Anděl se narovná, luskně prsty a oba přemístí pryč.

«~∞∞∞~»

Část XI. – Na vrcholu

„Kde to jsme?“ vyhrkne čert, jakmile se vzpamatuje z toho náhlého přenosu.

Anděl stojí kousek opodál, pohled nepřítomný, hledí kamsi do dálky. Po předchozí veselosti žádné stopy, ale zastoupil ji v jeho tváři jistý klid.

„Zefýre?“

„Víš, Flame,“ stočí k němu své modré oči, „když shlížíš ze shora, zdá se ti všechno tady tak titěrné, nepodstatné, na hony vzdálené... Jenže když to pak vidíš zblízka...“

Čert obrátí hlavu ve směru andělova pohledu. Oba stojí na vrcholu nějaké hory, pod nimi se rozprostírá rokle, kterou se řítí zpěňená řeka, na stráních vidí tmavé zelené, bujné lesy a nad nimi se na obloze prohání chundelaté mraky a odstiňují tak palčivé sluneční paprsky.

„Vlastně se mi splnil sen,“ mrkne na něj anděl znenadání, rozverně.

„Sen?“ Čert nevychází z údivu. *Tohle byl Zefýrův sen?*

Anděl rázně přikývne, popadne ho a zatočí s ním tak divoce, až má Flameus pocit, že mu ujíždí zem pod nohama.

„Pojďme ten svět prozkoumat!“

„No,“ čert mu věnuje poťouchlý úsměv, „když na tom tak trváš...“

„Trvám.“

Tak tohle si nechám líbit, pomyslí si Flameus ještě, než následuje svého společníka do roztodivné říše lidí.

«~∞∞∞∞~»

Část XII. – Doznání a poznání

„Vzal jsem Petrovi jeho náhradní klíč,“ oznámí anděl jen tak mezi řečí při cestě z kopce do údolí.

Čert se na něj otočí, nechápe.

„Vím, že ses chtěl zeptat,“ kývne si pro sebe Zefýr. „Jednou... mířil jsem právě na povinné setkání do chrámu, když jsem na pěšině z oblaků uviděl, jak se něco zalesklo. Asi mu vypadl z kapsy.“ Prohlásí zamyšleně, než se k čertovi otočí. „Chtěl jsem ho vrátit. Nebo možná nechtěl. Já nevím...“ Prohrábne si frustrovaně zlaté vlasy. „Jenže andělé i svatí jsou cháska vrtošivá, víš oni... když jsou přesvědčení o své pravdě, neznají slitování,“ povzdechne si a v tu ránu má čertíka omotaného kolem těla.

„Já jsem rád,“ špitne to čertě a stydlivě nadzvedne hlavu.

Anděl zanořený obličejem v jeho vlasech se tichounce rozesměje.

A naše dobrodružství může pokračovat dál.

«~∞∞∞∞~»

Část XIII. – Stařenka

„Ty jeden pacholku!“ zahrozí mu pěstí stará dáma, ale na víc se stejně nezmůže. Táhne jí na osmdesát, dříve kaštanová vlnitá hříva vlasů zeslábla a zbělela, nohy ani zrak neslouží zdaleka tak dobře, jak potřebuje, a on, její velectěný vnuk, mizera jeden, si vždycky přijde a obere ji i o ten poslední groš, který si na květinovém trhu tak těžce vybojovala.

Co jí bylo platné, že peníze schovávala pokaždé jinam, on jako by měl na ně čuch.

Povzdechne si a zamíří zpět do svého jednopokojového bytu, kde má jen postel, rozvrzanou skříň, židli a rozlámaný stůl, když se před ní ocitnou nějací dva mladíci. Jeden je blond, druhému jakoby v hnědých pramenech probleskoval náznak zlata.

„Madam,“ promluví ten světlolasý, „zdá se, že došlo k omylu. Ten gentleman, co vás před chvílí tak necitlivě opustil, se převelice omlouvá a vrací vám celou částku, kterou si od vás po částech půjčil.“

Natáhne ruku a podá jí těžký váček. Druhý se jen mile usměje.

Žena se za nimi ještě dlouho dívá, neschopná slova, zatímco rukou pevně svírá darované jmění. Vypadá to, že dnes nebude bez večeře, ani dny následující.

«~∞∞∞~»

Část XIV. – Pětadvacet

„Kdepak jsi, holubičko?“ volá pán zámožného domu do podkroví. Jenže místo vyděšené, při svíčkách čekající služebné, která s ním lože, když si zamlul, sdílela jen sotva dobrovolně, nevidí Ondřej Durman nic. Pusto, prázdno, tma. Zmateně se otočí, ale dveře za ním se zavřou. Klíč cvakne v zámku.

„Co si to?!“ začne, než mu ústa zacpou roubíkem, zápěstí spoutají provazem, oči obmotají pruhem plátna.

„Mladých děvčat se ti zachtělo?“ zašeptá mu u ucha zlověstný hlas. Svázaný muž sebou začne házet, vzpouzí se.

„Myslím, že si zaslouží pětadvacet,“ podotkne do ticha další zúčastněný.

„Na holou,“ kývne souhlasně první. „Rákoskou. A jestli to ještě někdy na některou zkusíš, najdeme si tě. Jasně?“

Trhané přikývnutí musí v současné době stačit, protože ještě dávno poté, co jsou ti dva z dohledu, si jejich pohrůžku pamatuje každá buňka v mužově těle.

A to je dobře, pomyslí si anděl, přece jen je nám ten čertovský výcvik k něčemu platný.

«~∞∞∞~»

Část XV. – Koloběh života

A tak se stalo, že paní Pekařové konečně přišla pošta od nezbedných vnoučat z ciziny, Petřík Puntů našel na zápraží zánovní modré kolo, po kterém tak toužil, mistr tesař z Hromnické ulice byl ze dne na den na své pomocníky jako mílius a dokonce jim vyplácel mzdu tak, jak bylo dojednáno, Drahomíře Máchalové se po těžké nemoci uzdravil manžel a našel si práci, kníže Jindřich snížil přemrštěné daně a vyhlásil bezválečný stav a včelaři na Dolní Moravě se zbavili včelího moru, takže bylo ten rok tolik kvalitního medu, že by se v něm dalo i koupat.

A to všechno ti dva. Jeden zlatovlasý, druhý s čupřinou hnědou. Zefýr a Flameus, tak se prý jmenovali, i když by na to sotva někdo z právě jmenovaných přísahal. Jednu chvíli tam byli a druhou... byli prostě pryč.

«~∞∞∞∞~»

Část XVI. - Předvolání

Najednou se čert i anděl zarazí, oba cítí takovou přítomnost nadpřirozena, jakou nepoznali od té doby, co se stali vyhoštěnci. A pak se před nimi objeví zářící svitek obalený modrými plameny a nějaký hlas začne odříkávat na něm napsaná slova.

„Ty, anděli Třináctý, a ty, čerte Flameusi z klanu ohňovlasů, se za své neoprávněné skutky budete zpovídat zítra ráno hodinu před kuropěním při soudním slyšení v síni v mezisvětí. Neuposlechnutí takového nařízení se rovná rozsudku smrti podle nebeského i pekelného práva.“

Pak svitek pohlí oheň a zbude po něm jen trocha popela.

Čert se otočí na anděla, v očích úzkost. „Co budeme dělat?“

„Coby?“ pokrčí rameny Zefýr. „Půjdeme tam.“

Flameovy oči jsou prokvetlé tíživým smutkem. *Jak se to stalo, že je z nás dvou najednou ten veselejší anděl?*

Jenže pak Zefýrův výraz náhle zvažní, jako by si uvědomil, jak těžká tahle chvíle pro oba je. „Neopustím tě. Stačí?“

Čert prostě kývne. „Dobře.“

«~∞∞∞∞~»

Část XVII. – Co se s námi stane?

„Bojím se, co nás tam čeká. Nic špatného jsme přece neprovedli,“ špitne čert, když pomalu sestupují po schodech. Soudní dveře už jsou skoro na dosah.

„Všechno je jednou poprvé,“ odvětlí anděl a nasadí sebejistý výraz.

„Tys už před takovým soudem byl? Kvůli tomu zpropadenému klíči?“

Anděl přitaká. „Je to klíč od nebeské brány. Nikdo neví, co by se bývalo stalo, kdyby se ocitl v nesprávných rukách.“

„Jenže...“ začne namítat čert.

Anděl ho popadne za ramena, pevně. „Bude to dobré, jasný?“ Modré oči vyzařují jistotu. *Bude to dobré.*

Čert zamžiká, kývne. „Jasný!“

Načež oba projdou soudními dveřmi, aby čelili svému osudu.

«~∞∞∞∞~»

Část XVIII. – Před soudem

Jakmile dorazí do středu místnosti, vytvoří se kolem nich magický kruh, který jim brání v odchodu i kouzlení. Čertík se zachvěje, ale anděl zůstane hrdě stát a dokonce zvolá do ticha: „Z čeho jsme obviněni?“

„Zasahovali jste do světa lidí,“ zazní od soudcovského stolu.

„Nikdo neřekl, že nesmíme...“ snaží se je hájit Flameus.

„Nebeské zákony jasně nařizují...“

„Z nebe jsem byl vyhoštěn!“ zařve anděl plnou silou svého hlasu. „Takže na nějaký zatracený zákony zvsoka kašlu!“

Soudce se zamračí, místností to zašumí. Anděl se prudce nadechuje, oči mu žhnou, ale pak se pohrdavě rozhlédne po síni a znovu začne mluvit.

„Vy všichni, co jste tady, dobře víte, co se na zemi děje. Že tam zuří války, nevinní jsou odsuzováni na smrt, chudobní žijí v bídě a špíně, protože nemají co do úst vložit, ani co na sebe...“ Nadechne se. „A co jste proti tomu udělali? Co?!?“

Pak zavrtí hlavou. „Neříkám, že jsme se zachovali kdovíjak čestně nebo ušlechtilě a napravili tak celé lidstvo, ale alespoň jsme pomohli několika málo lidem a několik jich potrestali.“ Odmlčí se, znovu se podívá do tváří těch, které kdysi znával. „Za to nás chcete soudit?!“ Rozpřáhne ruce. „Tak sudte!“

Čertík nevychází z údivu a všichni přítomní s ním. A když se pak anděl otočí a zadívá se mu zpříma do očí, Flameus prostě ví, že dokud budou spolu, bude všechno v pořádku, ať už bude ortel jakýkoliv.

«~∞∞∞~»

Část XIX. – Zvol si

„Každá nadpozemská bytost podléhá našim zákonům,“ promluví soudce chladně, „to nelze změnit, ani ignorovat. Máte dvě možnosti – buď se jim podřídíte, nebo se stanete smrtelníky.“

Anděl pozvedne hlavu trochu nahoru a čertovi je jasné, co bude následovat. Sám by si nevybral jinak.

„V říši, která omlouvá nespravedlnost nějakými hloupými zákony, žít nechci. Volím smrtelný život,“ prohlásí Zefýr odměřeně.

„I já,“ přidá se k němu čert.

„Jaké důvody máš ty, Flameusi? Pokud budeš pouze škodit, pekelné zákony neporušuješ...“

Čertík se tomu zasměje. „Já do pekla nepatřím, ctihodnosti, nikdy jsem nepatřil a nikdy patřit nebudu.“

„Nuže dobrá, nebe i peklo přijímají vaši volbu a...“

„Pane,“ vloží se do toho ještě anděl. „Máme ale několik podmínek.“

Flameus se zatváří nechápavě.

Ach, ty jsi stále tak nevinný, že? Zvláštní, u čerta, pomyslí si Zefýr.

„A ty zní?“

„Vybereme si, kde budeme chtít žít, a žádné odebrání vzpomínek. Přizpůsobte náš vzhled lidskému a vezměte si schopnosti, ale vědomí, to zůstane jen naše.“

Čertík zalapá po dechu. *To by udělali?*

Soudce nadzvedne obočí a pohlédne na přísedící. Přikyvují.

„Je to sice neobvyklé, ale rada rozhodla, že díky tomu, že jste konali dobro a napravovali lidské hříchy, bude váš požadavek splněn. Nesmíte ale zapomínat, že vaši volbu již nelze vzít zpět.“

Oba na něj dál sebejistě hledí. Soudce si povzdechne a naposledy se zeptá: „Platí tedy i tak vaše rozhodnutí?“

„Ano,“ zazní dvojhlasně.

„Nu, nechodte si nám pak ale stěžovat. Zvolili jste si. Nechtě se tak stane.“

V síni zavíří mocné síly, zlatavě se zableskne a po andělovi s čertem není nikde ani stopy.

«~∞∞∞∞~»

Část XX. – Chaloupka u lesa

Říkalo se o tom domě, že v něm straší. Že se tam rojí čerti, meluzína tančí po střeše, hejkal že tam pořádá noční rejdy. Roky se v něm nikdo neukázal, nikdo do něj z obavy o svůj život nevstoupil. Nikdo vlastně už ani neví, komu to obydlí patří.

Jaké je ovšem překvapení vesničanů, když se jednoho dne dozvědí, že je stavení jako ze škatulky? Zdi bíle omítnuté, střecha spravená, plot v jenom kuse a z komína se kouří?

Zázrak, říká jeden. *Divná věc*, tvrdí další. Všichni se ale shodují na jednom – takový dům žádnou hrůzu nebudí, a pokud budou noví sousedé hodní a poctiví lidé, tak budou pro jejich vesnici jenom přínosem.

«~∞∞∞∞~»

Část XXI. – No to snad...!

„Slepice?!?“ ozve se domem rozlíceně, až holoubci na okenním parapetu slétnou raději na dvůr. „Tys chtěl, abychom měli i slepice?!? A krůty a kachny a husy a kdovíco ještě dalšího?“ ječí na blondáka hnědovlasé stvoření, zatímco svými drobným pěstmi buší do mužovy hrudi.

Jenže s bývalým andělem to ani nehne. Prostě se dál usmívá s bohorovným klidem a září spokojeností. Kdyby měl v ústech fajfku, byl by z něj dokonalý obraz hospodáře.

„Jsou užitečné,“ odvětlí prostě.

„Máš vůbec představu, jak jsou ta zvířata v takové koncentraci pro mě nebezpečná, ty jeden...“

Bývalý anděl se nikdy nedozví, jaký je namyšlený floutek myslící jen na sebe a své zájmy, arogantní, podlý, sobecký a vůbec, neboť bývalý čert se náhle zarazí vprostřed věty a nepokračuje dál. Tváří v tvář těm rozzářeným modrým očím něco takového říct prostě nedokáže. Ne, když se rozhlédne kolem a dojde mu, že tohle všechno je to, po čem oba dva tak toužili. Konečně mají domov, přátelství... a celý svět tam někde za obzorem, který stojí za to prozkoumat.

„Můžeš být v klidu,“ odpoví Zefýr s úsměvem, „na oplátku jsem si pro tebe přál dostatečné množství uhlí. Máme ho na několik zim dopředu...“

A rozhodně nemluvil naplano.

KONEC